

Gastvrije preiboerderij

Hoe een vernieuwend landbouwbedrijf ook nog eens sociaal voelend kan zijn

Lieve WOUTERS

Overall in Vlaanderen neemt het aantal zorgboerderijen snel toe. Mensen met een psychiatrische aandoening of een mentale beperking, of scholieren die er even tussenuit moeten, worden er opgevangen terwijl ze de handen uit de mouwen steken. De stijging is vooral de vrucht van de oprichting van het Steunpunt Groene Zorg in 2007. En van een tegemoetkoming door de Vlaamse overheid. Dit jaar slepen Luc De Neef en Sonja Moens uit Meldert bij Aalst met hun prei-bedrijf Ons dagelijks groen de titel van *Zorgboer gezin 2012* in de wacht. De prijs wordt uitgereikt door de Oost-Vlaamse afdeling, die op een na het grootste aantal (160) zorgboeren telt.

„Ze zijn een mooi voorbeeld van hoe innovatief ondernemerschap kan samengaan met maatschappelijk engagement”, staft Mieke Braet van Groene Zorg de keuze. Vernieuwen doen De Neef en Moens voortdurend. Ze hebben net hun opendeurdag bij de inhuldiging van een nieuwbouw achter de rug: een winkel met hoeveproducten, konijnen en geiten waar kinderen mee mogen spelen op verjaardagsfeestjes, een pannenkoekenhuisje.

Sonja Moens straalt nog na. „Jammer dat ons preibrood op is, anders kon je proeven”, klinkt het. Het groene brood, gemaakt met het tot

poeder gemalen blad van de groente, ging er bij de bezoekers in als zoete koek. Net als de preikaas. De combinatie, gegrild, schijnt helemaal top te zijn.

Drie vijftigers die na een herstructurering niet meer aan werk geraakten, staan aan de band de prei te wassen en te sorteren. Wiske is zowat de tweede moeder van Kenny, een twintiger met een zware vorm van autisme. Vier dagen op de vijf steekt hij hier een handje toe, op zijn eigen ritme. Zo neemt hij de medewerkers veel kleine bijkomende karweitjes uit handen. Al kun je hem geen moment uit het oog laten, hij wordt toch gemist als hij er eens niet is.

Als Luc en Sonja niet voor Kenny bleven kiezen, kon hij nergens terecht

Moens: „Onze medewerkers staan mee achter ons project. Zonder hen zouden we Kenny hier niet kunnen opvangen. Eigenlijk zijn we allemaal als familie voor elkaar.”

Een dag in de week komen ook enkele gasten van Levensvreugde meewerken, een daginstelling voor mentaal gehandicapten. Zij helpen Sonja Moens bij haar 'hobby': op kleine schaal kweekt ze tomaten, aardappelen, courgettes en pompoenen. Sinds kort zijn er ook en-

kele kleine boerderijdieren, waaronder kippen en een geadopteerde manke haan.

De Neef en Moens begonnen als zorgboerderij pas enkele jaren geleden. „Als kind was het al Luc droom om met de tractor te rijden”, vertelt Moens. „Het bloed kruipt waar het niet gaan kan.” Zelf was ze in een vorig leven binnenhuisarchitecte en arbeidsanalyste. „Op een bepaald moment stonden we voor de keuze: waar willen we met dit landbouwbedrijf naartoe? Schaalvergroting was voor ons geen optie. We wilden er plezier in blijven hebben. Daarom gingen we voor verbreding: verkoop aan huis en landbouweducatie. Er komen geregeld scholen en ook bedrijven en verenigingen kunnen hier op bezoek komen.”

„Dit werk geeft ons veel voldoening”, zegt Moens. „Door met mensen als Kenny te werken, leer je relativeren en mooie dingen te waarderen. Het moet jouw kind maar zijn dat door zijn handicap nergens welkom is. Een beetje solidariteit is zo belangrijk. Als wij dit jaar de prijs mogen ontvangen, is het, denk ik, omdat we altijd voor Kenny zijn blijven kiezen, ook als het tegengaat. Voor hem was het werk op onze boerderij zowat zijn laatste kans op een zinvolle dagbesteding.”

www.groenezorg.be

Als Kenny er is, staat hij mee aan de band waarop de prei wordt gewassen en gesorteerd. Hij werkt in zijn tempo. © Lieve Wouters

Leren hoe je vallen kunt vermijden

De valbus toert door Vlaanderen om mensen bewust te maken van valpreventie en hun valangst te overwinnen

Nicole LEHOUCQ

In het cultureel centrum Het Spoor in Harelbeke verwelkomt OKRA-voorzitster Rosemie Verbrugge de leden van haar vereniging voor 55-plussers en de leden van Ziekenzorg CM. „Vandaag zullen we leren om minder te vallen”, legt ze het doel van de namiddag uit. Op de parking staat de valbus, een tot tentoonstellingsruimte omgebouwde lijnbus waarmee CM Ziekenzorg aan valpreventie doet.

Een op de drie senioren valt immers jaarlijks minstens een keer.

Het overkwam Olga Bruneel onlangs nog. „Ik werd duizelig in mijn garage en viel achterover. Gelukkig droeg ik dit alarm”, vertelt ze, terwijl ze een toestel toont, dat om haar pols bevestigd is. „Ik drukte en de alarmcentrale trad in werking. Mijn broer was na tien minuten ter plaatse.”

In kleine groepen bezoeken de aanwezigen de valbus. Ze vullen een 'buskaart' in, een vragenlijst die onder meer peilt naar hun zicht, mobiliteit of medicatiegebruik. Zo brengen ze hun valprofiel in kaart.

„Mensen beseffen niet altijd dat ze duizelig kunnen zijn door medicatie”, vertelt Geert Reynaert, een van de vier bestuurders die met de valbus door Vlaanderen toert. „Of ze durven geen openbaar vervoer te gebruiken. Ik leer hen bijvoorbeeld dat ze een trap het best achterwaarts afdalen.”

De laatste trede

Chauffeur en gids Reynaert belicht situaties in de huiskamer, die onveilig kunnen zijn: een vergeten speeltje van een kleinkind, te weinig verlichting, de laatste trede die de gevaarlijkste is aan een trap. Zijn uitleg is doorspekt met anekdotes van vroegere bezoekers. Ook in deze groep komen de verhalen over valpartijen boven.

„Waarom is deze niet goed?” Een van de deelnemers toont een platte stapschoen. Haar werd gevraagd een verzameling schoenen te verdelen in 'veilig' en 'niet veilig'. „Oh, ik merk het al, de zool is uitgesleten en dus glad.”

Ook hulpmiddelen komen aan bod. „Deze wandelstok is voor als je buiten Harelbeke gaat stappen”, grapt Geert Reynaert. „Mensen gebruiken die doorgaans niet graag op plaatsen waar men hen kent”, licht hij toe.

In de reizende tentoonstelling zitten ook een paar praktische proeven, zoals die over de reactiesnelheid. Ook de fitheid wordt

getest. Voldoende bewegen is immers belangrijk bij valpreventie. Vooral die testen vond Laurette Vandorpe interessant. Jeanine Gistelinc is trots dat ze daar puik op scoorde. „Al wist ik eerst niet goed wat me in die bus te wacht-

ten stond.” De deelnemers krijgen nog een brochure mee naar huis, *Laat je niet vallen*, om de vele tips nog eens rustig na te lezen.

Op www.valbus.be vindt u de kalender waar de valbus nog langskomt.

Advertentie

Mijn Stannah Starla, de stijl die me bevalt, de teruggevonden vrijheid ...

Documentatie en gratis prijsofferte op

info@stannah.be

0800 95 950

www.stannah.be

Naam + Voornaam

Adres

Postcode Stad

Tel: E-mail

Stannah bvba, Poverstraat 94, 1731 Relegem

Stannah

Soms duikt de valbus van CM Ziekenzorg op aan de kust of op de markt. OKRA Harelbeke bezocht die in groep. © Nicole Lehoucq